

Sidste søndag i kirkeåret

Salmevalg

403: Denne er dagen

448: Fyldt af glæde

321: O Kristelighed

638: O, kommer hid dog til Guds søn

121: Dejlig er jorden

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

På den tid tog Jesus til orde og sagde, ”Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje. Alt har min fader overgivet mig, og ingen kender Sønnen undtagen Faderen, og ingen kender Faderen undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for.

Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I

finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.”

Prædiken

I dag slutter et kirkeår. På næste søndag begynder et nyt. Adventstiden er en forberedelsestid til jul, og den forberedelsestid behøver sandelig ikke at være længere! Så hvis nogen herinde har dårlig samvittighed over, at de endnu ikke har fået sat julebelysning og julepynt op, så skal der ikke lyde nogen klage herfra!

I dag slutter et kirkeår. Og kirkeåret slutter med den åbenbaring, som det handlede om fra begyndelsen: Jesus har åbenbaret Guds kærlighed for os, og derfor kan han sige: Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Det er en vidunderlig indbydelse: alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder. ALLE! ... KOM! ... Og jeg vil give jer hvile.

Gælder det mig? Sådan tænker måske nogen. Alting lykkes uden det store besvær. Det gode liv er balancen mellem et meningsfuldt arbejde og en lykkelig fritid med masser af

kvalitetstid sammen med venner og familie. Og de mennesker findes der sikkert nogen af, der hverken har stress eller dårlig samvittighed; men ud fra en eksistentiel betragtning, så har vi alle noget at bokse med og alle en samvittighed at tage hånd om, hvor selvretfærdighed og skyld, mangel på menneskelig varme og omsorg, selvhævdelse og følelsesmæssigt tunnelsyn altid truer med at tage magten over vores sjæl. Det er med et samlende ord den tyngende synd. Og ingen af os kan vel hævde at være syndfri? Er der nogen her, der har kvalificeret sig til at kaste den første sten mod kvinden, der blev grebet i ægteskabsbrud? Synden er tung at bære. Jeg glæder mig altid over det, når den er tungere for min nabo. Så kan jeg vise mit storsind og tilbyde ham min hjælp eller velvilje. Det er svært, når den er tungest for mig. Så afviser jeg enten trodsigt min nabos retfærdighed, eller jeg bidder stoltheden i mig og glæder mig over hans storsind. Vi har alle en samvittighed at tage hånd om, og det skønne ved indbydelsen, kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, det er, at den gælder os *alle*, og at

den giver os frihed til at være tyngede. Der er ikke noget forkert i at være tynget og føle, at vi bærer tunge byrder og at livet er svært. Det må vi gerne føle. Men vi skal også vide, at vi kan dele vores byrder; vi kan komme her i Guds hus, og den mand, der bar verdens synd, Jesus Kristus, vil løfte de tunge byrder af vores skuldre og erstatte byrderne med sine lette byrder.

Det er faktisk et kald til selvrefleksion, når Jesus indbyder alle, der slider sig trætte og bærer tunge byrder. Gælder det mig? Spurgte jeg tidligere. Ja, gu' fanden gælder det mig. Det gælder også dig og dig og dig. Hvis vi hverken på den ene eller anden måde kan gennemskue, at vores valg af og til har forfærdelige konsekvenser for vores medmennesker, så trænger vi til at finde ud af det – også selvom det for en stund vil gøre os mere ulykkelige. Vi trænger til at erkende, at vi er syndere, for der er frihed i den erkendelse.

Og så er der jo en forjættelse; der er et håb og en fremtid, som vi kan sætte vores lid til; for Jesus siger: Jeg vil give jer hvile.

Hvad vil det sige at få hvilen? Ja for det første, så er hvilen vel noget, vi alle længes efter. Man kan hvile, når man er godt tilpas; man kan også hvile, fordi man trænger til at få det bedre. Hvile er ikke lig med ro. Ro kan give hvile. Men hvile er en dybere følelse; den er udtryk for tryghed. Det er måske en omvendt måde at anskue hvilen på. For normalt siger vi, at vi skal hvile for at restituere os – så vi igen kan yde noget. Men i modsætning til denne instrumentelle brug af hvilen, så mener jeg, at hvilen er et mål i sig selv. Ved begravelser siger vi for eksempel, at vi steder nogen til den sidste hvile. Det er jo ikke, fordi vi så skal komme tilbage og yde noget ekstra. Nej, hvilen er en gave; og når hvilen er et mål i sig selv, så er det fordi, at hvilen er et sted, hvor vi ikke skal være på vagt: vi skal ikke dække vores ryg, vi skal ikke frygte overfald, vi skal ikke bekymre os om, om de andre nu synes, vi er gode nok, vi skal ikke være bange for, om vi er elsket. Hvis vi skal sige det samme med kirke-ord, så består hvilen i, at det ikke er vores opgave at frelse hverken os selv eller alle de andre

fortabte; det er vores opgave at hvile i det menneskelige og guddommelige nærvær, som frelsen giver os.

Vi får hvilen. Det er det, Jesus siger. Vi finder den ikke selv.

Vi vinder den ikke selv. Vi skaffer den ikke selv. Vi får den.

Når jeg holder vielsestaler, så siger jeg tit til brudeparrene, at de skal hvile i hinandens kærlighed. Det betyder, at de kan stole på, at kærligheden er der, og at de ikke hver ny dag atter skal gøre sig fortjent til den. Det er meget vigtigt, for vi svinder ind til ingenting, hvis vi hele tiden skal bevise vores værd og ikke får lov, bare at være til. Men der er en forudsætning for, at vi kan hvile i hinandens kærlighed. Forudsætningen er, at vi har givet os selv, at vi har lagt vores liv i et andet menneskes hænder, at vi har gjort os sårbare, fordi vi har blottet vores usikkerhed og gjort os selv nøgne for en anden. Bag maskerne bærer vi rundt på alt det, vi skjuler for andre. Der bor vores dårlige samvittighed. Der bor alt det, vi hader ved os selv, og som af og til kan få os til at føle, at der vel næppe findes nogen, der kan elske os. Der bærer vi rundt på de tungeste byrder. Forudsætningen for at vi kan hvile i et andet menneskes

kærlighed er med andre ord, at vi tør dele de byrder, vi bærer rundt på.

”Bær hinandens byrder, således opfylder i Kristi lov.” Paulus skriver disse ord i sit brev til Galaterne, og de er i dag en del af vielsesritualet. Men kærligheden hos et elskende ægtepar er et ekko af Guds kærlighed til os. Vores kærlighed er ufuldkommen. Guds kærlighed er fuldkommen. Derfor kan vi hvile i den.

Tag mit åg på jer, siger Jesus, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let.

Hvor er det bare nogle skønne ord at begynde et liv på. Felix, Mille og Mynthe er blevet døbt og de er blevet båret hen til Jesus Kristus, selvom de næppe har store byrder at bære rundt på endnu. De byrder skal nok komme, og den dag er det godt at kunne hvile i Guds kærlighed, uden at der samtidig skal lyde et krav om, at vi skal yde noget til gengæld. Nej, for hvilen får vi, og den er nok i sig selv. Og Jesus siger: mit åg er godt og min byrde er let! Amen.

Kirkebøn

Kære Gud, almægtige far. Tag vore hænder. Grib os med dine varme og kærlige hænder, og gå med os, så vi ikke mister retningssansen og går hvileløse omkring, men i stedet finder ind til din kærlighed. Din ubetingede kærlighed, der omslutter os som to omsorgsfulde hænder. Og når vi har fundet hvilen i dine kærlige hænder, plant os da som frøet i den gode jord. Giv os vand fra dine kilder og lys fra din sol, så vi slår rod, spirer og gror og folder vores bladpragt ud. Og fortsæt så din gode gerning i os; grav omkring os, fjern al den ukrudt, der truer os på livet, giv gødning og giv tid! Og så beder vi til, at vi bærer frugt. Den kommer af din nåde; og vi beder til, at frugten må være os selv og vores næste til gavn.

Du rige og gavmilde Gud. Du er skaberkraften i alt, der gror. Lad også vores tro spire, og forbarm dig over os, når vi råber på større tro og mere sikkerhed. Lær os at leve tillidsfuldt i verden.

Livets Herre, send os ud i verden med kraft og styrke. Lad også vores hænder blive til velsignelse for andre, så vi selv

tager den ensomme i hånden og søger at skabe liv, hvor
der før var goldt. Amen.